

Det er, som sagt, ikke denne Dyreklasses Skik at gaa aabenlyst frem, nej, den færdes i det skjulte. Det er overmaade vanskeligt at paavise, hvor den færdes, men den er til Stede alle Vegne, hvor man udnytter Forholdene til den enkeltes Berigelse, det være sig Enkeltmand eller Sammenslutninger. I gamle Dage var det vistnok mere den enkelte, der tilvendte sig ulovlig Fordel eller ulovlig maaske ikke, thi det er ikke sagt, at Loven kan ramme dem, men Fordel, som moralsk set maatte være uforvarselig. Nu slutter man sig sammen, det er jo Sammenslutningernes Tidsalder, og saa slutter man sig ogsaa sammen om at fodre disse Grise, og saa slagter man dem og deler Indholdet. Det kan godt være, at det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) havde Ret, da han i Gaar hævdede, at man ved Licitationer f. Eks. havde Ret til at sikre sig, at man ikke kom alt for langt ned med Fortjenesten, at man maatte have Ret til at aftale en Minimumspræmie eller Avance, og at man var nødt til at gøre det. Han betragtede det som en Slags Risikopræmie. Jeg tror ikke, at det er ganske rigtigt. Licitationsprincippet forudsætter ikke noget saadant. Licitationsprincippet forudsætter netop den frie Konkurrence. Om den enkelte saa løber en stor Risiko og kommer for langt ud, saa at han mister sin Fortjeneste eller en Del deraf, faar blive hans Sag. Staa vi overfor Sammenslutninger, ere disse Sammenslutninger altid i Stand til at bestemme, hvor meget de ville sikre sig ved deres indbyrdes Aftaler. Vi komme derfor ind paa en Glidebane, dersom vi skulle godkende, hvad det ærede Medlem fra Nyborg der hævdede.

Naar jeg henvender mig til den højt-ærede Finanslovkommission, er det, fordi jeg er sikker paa, at der indenfor det Statsomraade, der giver sig Udtryk paa Finansloven, skjuler sig adskillige af disse Smaadyr, graadige Dyr for Resten. Det er en Kendsgerning, at naar Staten bygger — det have vi haft Eksempler paa mange Gange, og det er ofte fremdraget her i Folketinget —, maa den betale uforholdsmæssig højt i Sammenligning med, hvad Kommunen eller Privatmanden maa betale. Forholdet er omtrent, at bygger en Privatmand noget, som koster 20,000 Kr., maa Kommunen give 25—30,000 Kr., men er det Staten, som bygger det samme, skal Bekostningen nok komme op paa 35—40,000 Kr.

Jeg skal minde om et lille Tilfælde,

som de fleste ærede Medlemmer ville kunne huske. For 2 Aar siden forelaa paa Folketingets Bord et Forslag fra den daværende Justitsminister om Udvidelse af Vordingborg Sindssygeanstalt. Man forlangte en ret lille Udvidelse, Plads til nogle og halvtreds Patienter, men Omkostningerne beløb sig til 5,200 Kr. pr. Seng. Vi vide, at kommunale Anstalter kunne — i hvert Fald kunde den Gang — bygge Sygehuse for en Bekostning af meget højt regnet 3,000 Kr. pr. Seng med Montering og det hele ligesom paa Anstalten dernede. Det forelagte Forslag vilde Folketinget ikke gaa ind paa. Udvalget, som fik med Sagen at gøre, sagde: Vi maa se at komme længere ned. Det lykkedes lige ved Samlingens Slutning den daværende Justitsminister at komme ned til 4,000 Kr. pr. Seng, eller — der opstilledes nemlig to Muligheder — man kunde udvide med Plads til nogle og halvfjerds Patienter, hvorved man kom ned til en Udgift af godt og vel 4,000 Kr. pr. Seng. Det gik Folketinget ind paa. Men havde der været Tid til det den Gang, vilde vi sikkert have gjort os Umage for at faa opklaret, hvad det var for Forhold, der gjorde, at Ministeren kunde bringe denne Nedsættelse i Forslag. De endelige Planer kom ikke til at foreligge for Udvalget, hvad jeg beklager, men de kunne maaske komme frem senere, i hvert Fald er det af den Slags Ting, som en Kommission altid vil kunne fremskaffe. Jeg skulde tage meget fejl, om der ikke i denne større Bevilling laa gemt nogle Beløb, der vare beregnede paa Lommer, for hvilke de ikke vare bestemte. Lignende Forhold have været fremdragne med Hensyn til andre af Statens Byggeforetager.

Men det er ikke Byggeforetager alene, der yde Betingelser for, at Grisene kunne fedes, og det er ikke Mestergrisene alene, der kan være Tale om. Der kan være Tale om mange andre Slags Sammenslutninger. Hvorfor skulde man ikke kunne forudsætte, at forskellige Leverandører kunde danne Sammenslutninger for at udnytte Forholdene, saa de alle tjene derved til Statens Skade. Vi hørte ogsaa fra det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) en Antydning af, at han kunde tænke sig saadant noget som Kulgrise, nogle sorte Skabninger, der færdes i Kullene og maaske paa en eller anden Maade fordyrede dem. Jeg ved ikke, om det er Tilfældet, men jeg skulde rigtig godt kunne forstaa, at disse Dyr ogsaa færdes der. Det har ikke været mig muligt paa det foreliggende